

Такою точкою є інновація, яка має можливість впровадити внутрішні процеси, які допоможуть саморозвитку, самоорганізації та самоврядуванню.

Уряд має вирішувати, у першу чергу проблеми життєзабезпечення населення України. Інноваційна політика держави повинна забезпечувати виробництво високотехнологічної конкурентоспроможної продукції, якісних товарів народного споживання і продуктів, забезпечувати дотримання продовольчої та державної товарної безпеки [2].

Для створення сприятливого середовища для інноваційного процесу необхідно використовувати відповідні інструменти: податкові пільги, пільгове кредитування і субсидування, страхування і гарантування, надання прав на прискорену амортизацію устаткування, розвиток державою патентного права та інше. Важливо визначити оптимальне співвідношення між цими інструментами, що надасть можливість уникнути «ручного» управління інноваційними процесами та сформувати ефективний економічний механізм їх стимулювання. Застосовуючи їх, держава може прискорювати темпи інноваційного процесу, підвищувати ефективність інноваційної діяльності.

Список використаних джерел

1. Шнипко, О. С. Національна конкурентоспроможність: сутність, проблеми, механізми реалізації : монографія / О. С. Шнипко. – К.: Наук. думка, 2003. – 334 с.
2. Гладій С. П. Форми, методи та інструменти державного регулювання інноваційно-інвестиційної діяльності в Україні / С. П. Гладій // Вісник Київ. нац. ун-ту ім. Т. Шевченка. Сер.: Економіка. – К., 2002. – Вип. 63. – С. 38– 40.

БАБЕНКО В. А.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
старший викладач кафедри національної економіки

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА ЩОДО РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я В УКРАЇНІ

Здоров'я громадян, згідно Основного Закону України, визнається найвищою соціальною цінністю. Враховуючи критичний стан здоров'я нації (саме таку оцінку надають представники МОЗ та експерти-фахівці), система охорони здоров'я України потребує дієвих заходів з боку держави. Реформа галузі вже розпочалася, але, на думу автора, вона потребує комплексного, систематичного підходу і має зосередитись на таких важливих напрямках.

1. Реалізація структурної перебудови галузі. Система охорони здоров'я України, успадкувавши модель Семашка, найбільшу увагу приділяла вторинній та третинній медичній допомозі. В той же час світова практика показує, що до 70 % надання медичних послуг сконцентровано на рівні первинної медичної допомоги. Отже, Україні варто надати пріоритет саме цьому рівню, тобто забезпечити всебічну підтримку розвитку сімейної медицини / загальної практики. Доцільність такого кроку полягає в тому, що більшість звернень за медичною допомогою можна цілком задовольнити на первинному рівні. Це сприятиме більш раціональному використанню ресурсів і суттєвій економії коштів.

2. Здійснені суттєвих змін в механізмі фінансування. Фінансування системи охорони здоров'я в Україні, базується на бюджетних капіталовкладеннях за рахунок податкових надходжень. Якщо в умовах командної економіки така модель працювала досить ефективно, то за умов ринку вона демонструє свою не конструктивність.

Замість багатоканального механізму фінансування охорони здоров'я, притаманного більшості країн світу незалежно від організаційної моделі (державної, страхової чи приватної), де основним джерелом виступають кошти бюджету, страхові внески (з обов'язкового та добровільного медичного страхування) та прямі платежі громадян, в Україні існує лише два джерела фінансування: кошти зведеного бюджету та особисті кошти населення. Бюджетного фінансування (незважаючи на збільшення частки відрахувань в структурі ВВП) постійно не вистачає, оскільки медична галузь в усьому світі є дуже витратною. Низький середній рівень доходів громадян також не дозволяє кардинально поліпшити ситуацію. Добровільне медичне страхування охоплює дуже не великий сегмент ринку і не робить суттєвого впливу. Загальновизнаним шляхом якісного реформування медицини має бути поетапне запровадження загальнообов'язкового державного медичного страхування та подальший розвиток добровільного медичного страхування.

Зрозуміло, що такий крок може бути успішним лише за умов покращення політичної та економічної ситуації в Україні, оскільки тіньова економіка, тотальна корупція та зубожіння більшості населення гальмує економічні новації. Також потрібні суттєві зміни нормативно-правової бази і, в першу чергу, ст. 49 Конституції України, що перешкоджає офіційному визнанню платності медичних послуг.

Зміни механізму фінансування мають торкнутися не тільки збільшення його обсягів та диференціації джерел, але передусім оптимізувати структуру витрат (у нас до 90 % витрат безпосередньо не пов'язані з лікуванням). В цілому треба відійти від витратного механізму фінансування охорони здоров'я і впроваджувати соціально-інвестиційний.

3. Впровадження нових стандартів надання медичних послуг. Це передбачає розробку та використання чітких процедур стосовно лікувально-діагностичного процесу; структурну перебудову закладів охорони

здоров'я на місцях як основу оптимізації лікувально-діагностичної, профілактичної та реабілітаційної мережі в кожному регіоні, а також кадрову політику: атестацію персоналу відповідно сучасних вимог; впровадження системи стимулів для покращення роботи медичних працівників; вдосконалення системи підготовки медичних кадрів на всіх рівнях освітнього процесу.

4. Забезпечення переорієнтації суспільної свідомості в напрямку здорового способу життя. Громадяни мають усвідомлювати відповідальність за стан свого здоров'я. Сучасні дослідження переконливо довели, що власне медицина тільки на 9 % впливає на стан здоров'я населення, в той час як «внесок» способу життя становить 52 %. Ці дані цілком корелюються зі станом здоров'я українців, які масово вмирають та скорочують своє життя внаслідок широкого розповсюдження шкідливих звичок: алкоголізму, тютюнопаління, гіподинамії та ін. Отже, здоровий спосіб життя має стати престижним і підкріплюватися широким спектром дій з боку держави: вихованням, належною агітацією проєктів, спрямованих на формування відповідної громадської думки, фінансовими стимулами. Пропагування здорового способу життя має супроводжуватись ефективною профілактикою захворювань.

Надання переваги здоровому способу життя має стати пріоритетним в системі державної політики з охорони здоров'я. Формування здорових життєвих навичок, правил безпечної поведінки та особистої гігієни, профілактика психологічних порушень та шкідливих звичок, підтримка репродуктивного здоров'я, раціональне харчування та оптимальна рухова активність, мають здійснюватися на систематичній основі та охоплювати широкі верстви населення завдяки використанню інформаційно-просвітницьких програм та інтерактивних форм спілкування з громадянами.

Реалізацію заходів щодо здорового способу життя необхідно проводити від самого народження на протязі всього життя індивіда, забезпечуючи доступність відповідної інфраструктури для всіх бажаючих.

Тільки комплексні заходи державної політики через суспільне усвідомлення їх важливості можуть забезпечити позитивні зрушення.